

जॉयस मेयर

देवाच्या नियोजित वेळेवर भरवसा ठेवण्यास शिकणे

कधी,
देवा,
कधी?

कधी, देवा, कधी?

कधी, देवा, कधी?

देवाच्या नियोजित वेळेवर
भरवसा ठेवण्यास शिकणे

जॉयस मेयर

JOYCE MEYER
MINISTRIES®

Plot No. 512/B, Road No. 30, Jubilee Hills, Hyderabad - 500 033

Unless otherwise indicated, all Scripture quotations are taken from the *King James Version* of the Bible.

Scripture quotations marked AMP are taken from
The Amplified Bible, Old Testament
copyright ©1965, 1987 by Zondervan Corporation.
New Testament copyright © 1958, 1987
by the Lockman Foundation. Used by Permission

Copyright © 2015 by Joyce Meyer Ministries - Asia

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Plot No. 512/B, Road No. 30,
Jubilee Hills, Hyderabad - 500 033

Phone: +91-40-2300 6777
Website: www.jmmindia.org

When God When - Marathi (R1 - 2015)
Learning to Trust in God's Timing

Printed at:
Caxton Offset Pvt. Ltd.
Hyderabad - 500 004

अनुक्रमणिका

प्रस्तावना	vii
1. वेळ आणि भरवसा	1
2. योग्य समय	5
3. नेमलेली वेळ	11
4. पाचारण	13
5. अभिषेक	17
6. वेगळे होणे	25
7. वाट पाहण्याचा तुम्हांला कंटाळा आला आहे का?	29
8. कृपया, धीर धरा!	35
9. माझे स्वप्न प्रत्यक्षात कधी येईल?	39
नवीन जीवनाचा अनुभव घेणे	41
तारणाचा प्रार्थना	45
लेखिकेविषयी	47

प्रस्तावना

सदैव आपल्यावर लक्ष ठेवणाऱ्या, आपली काळजी घेणाऱ्या सर्वज्ञ परमेश्वराची सेवा आपण करतो. देव कधी आश्चर्यचकित होत नाही. कोणतीही गोष्ट घडण्यापूर्वी ती देवाला ठारूक असते. स्तोत्र. 139 सांगते की, आम्ही विचार करण्यापूर्वीच देव आमचे विचार जाणतो आणि आम्ही कोणते शब्द बोलणार हे आम्ही न बोलण्यापूर्वीच तो जाणतो. आपल्यापैकी अनेकजणांना विश्वासात वाढण्याची आणि आपल्याला नेहमी सतावणाऱ्या ‘कधी?’ या प्रश्नाला गप्प करण्याची गरज आहे.

पण हा माणसाला सतत सतावणाऱ्या या प्रश्नाविषयी देवाने मला जे मार्गदर्शन दिले ते तुम्हांला सांगण्यासाठी मी हे पुस्तक लिहिले आहे. माझ्या जीवनाचा बराचसा भाग मी निराशा, अधीरता आणि अस्वस्थता यांत व्यतित केला आहे. सर्व काही जाणणाऱ्या परमेश्वरावर भरवसा ठेवण्यास मी अनेक अनुभवांनंतर शिकले आहे.

“माझे दिवस तुझ्या हाती आहेत,” (स्तोत्र. 31:15) या दाविदाच्या शब्दांनुसार तुम्ही देवावर भरवसा टाकून स्वस्थचित राहावे अशी माझी देवाकडे प्रार्थना आहे.

1

वेळ आणि भरवसा

“हे परमेश्वरा, मी तर तुजवर भाव ठेविला आहे; मी म्हणतो, तूच माझा देव आहेस.

माझे दिवस तुझ्या हाती आहेत; माझ्या वैऱ्यांच्या हातातून, माझ्या पाठीस लागणाऱ्यांपासून मला सोडीव.”

स्तोत्र. 31:14,15

या अध्यायात स्तोत्रकर्ता सांगत आहे की, देवाने योग्य समयी त्याची सुटका करावी म्हणून त्याने त्याच्यावर (देवावर) भरवसा ठेवला आहे. भरवसा आपल्याला “माझे दिवस तुझ्या हाती आहेत,” असे म्हणायला लावतो.

काही प्रश्न अनुत्तरीत राहतील आणि आपल्याला सर्व उत्तरे माहीत नसली तरी देवाला सर्व ठाऊक आहे यावर विश्वास ठेवून, आपले दिवस देवाच्या हाती सोपवून देण्यास शिकणे या गोष्टींचा स्वीकार करणे हे भरवशासाठी आवश्यक आहे हे मी शिकले आहे. आपल्या

कधी, देवा, कधी?

जीवनातील प्रत्येक गोष्टीसाठी त्याच्याकडे यथायोग्य समय आहे. आपल्या जीवनात चांगल्या गोष्टी नंतर नव्हे, तर आताच घडाव्या अशी आपणा प्रत्येकाची इच्छा आणि विश्वास असतो.

ख्रिस्ती जीवनात आपण जसजसे वाढत जातो, तसतसे आपण प्रत्येक गोष्ट आता घडावी असा नव्हे, तर देवाच्या योग्य समयी घडावी असा विश्वास धरण्यास शिकतो. इब्री. 11:1 म्हणते, “विश्वास हा आशा धरलेल्या गोष्टीविषयीचा भरवसा आणि न दिसणाऱ्या गोष्टींबद्दलची खात्री आहे.” आपण नेहमी आताच किंवा या क्षणी विश्वास ठेवू शकतो, पण त्याचे अविष्करण मात्र नेहमी लगेचच किंवा ताबडतोब होईल असे नाही.

आम्हांला हवी असलेली गोष्ट देव कशी आणि कधी करणार हे ठाऊक नसणे याचाही देवावरील विश्वासात समावेश होतो. आपण नेहमी म्हणतो की, “देव कधीही विलंब लावीत नाही,” पण तो कधी घाईही करीत नाही. का? कारण आपला त्याच्यावरील विश्वास वाढावा म्हणून तो या संधीचा उपयोग करून घेतो, आणि प्रतिक्षेच्या या काळात आपण त्याच्यामध्ये वाढतो.

आमच्या एका भागीदाराला अनपेक्षितपणे काही कर भरावे लागल्यामुळे आर्थिक तरतुदीसाठी त्याला देवावर विसंबून राहावे लागले. 15 एप्रिल ही कर भरण्याची अखेरची तारीख होती. आपल्याला हवा तो चमत्कार देव करणारच असा विश्वास धरून या दांपत्याने लाईफ इन द वर्ड (वचनातील जीवन) या संस्थेला विशेष दानही दिले. कर भरण्यासाठी आवश्यक ती रक्कम त्यांना 14 एप्रिलला

मिळाली. एप्रिल 1 किंवा 5 ला ती रक्कम का मिळाली नाही? अगदी अखेरच्या दिवसापर्यंत किंवा अखेरच्या क्षणापर्यंत देव कधीकधी का थांबतो?

याचे कारण हेच की, विश्वासाचे पाठ तो आपल्याला शिकवीत असतो! *विश्वास हा वारश्याने किंवा अनुवांशिकतेने मिळत नाही; तो शिकावा लागतो!* विश्वास ठेवण्यासाठी लागणाऱ्या निरनिराळ्या अनुभवांतून जात आपण देवावर भरवसा ठेवायला शिकतो. पुनःपुन्हा देवाच्या विश्वासूपणाचा अनुभव घेतल्यानंतर आपण स्वतःवर विश्वास ठेवणे बंद करतो, आणि हळूहळू आपण देवाच्या शांतीत, विसाव्यात प्रवेश करतो आणि त्याच्यावर भरवसा ठेवतो.

या दृष्टीकोनातून पाहिल्यामुळे, देवावर विश्वास ठेवताना वेळ किती महत्त्वाची भूमिका निभावते हे लक्षात घेणे सुलभ होईल. आपण मागू किंवा सांगू ती प्रत्येक गोष्ट जर त्याने ताबडतोब केली, तर आपण कधीही वाढणार नाही, आपला कधीही विकास होणार नाही. वेळ आणि समय ही जुळी भावंडे आहेत. ती जोडीने कार्य करतात.

2

योग्य समय

लेवीय 26:4 म्हणते, “...योग्य काळी तुम्हांकरिता मी पर्जन्यवृष्टी करीन.” गलती. 6:9 म्हणते, “चांगले करण्याचा आपण कंटाळा करू नये; कारण आपण न खचलो, तर यथाकाळी आपल्या पदरी पीक पडेल.” आणि 1 पेत्र 5:6 आपल्याला “लीन” होण्याचा बोध करते. “ह्यास्तव देवाच्या हाताखाली लीन व्हा, ह्यासाठी की, त्याने योग्य वेळी तुम्हांस उंच करावे.”

ही योग्य वेळ कधी असते? माझा विश्वास आहे की, जेव्हा आम्ही तयार आहोत याची देवाला जाणीव होते, संबंधित सर्व व्यक्ती तयार आहेत आणि देवाच्या सांघिक योजनेत ती वेळ अचूक बसते, तेव्हा ती योग्य वेळ असते. आम्हा प्रत्येकासाठी देवाची वैयक्तिक योजना आहे, तसेच सर्व जगासाठी त्याची सांघिक योजना आहे.

माझ्या सेवाकार्यात काहीच घडत नसल्यामुळे मी उदास, निराश झालेली वेळ मला आठवते. देवाचे वचन शिकवण्यासाठी मला अभिषेक झाला आहे हे मला माहीत होते, पण माझ्यासाठी एकही

कधी, देवा, कधी?

दार उघडले जात नव्हते. मला खूप प्रतीक्षा करावी लागली असे वाटत होते. मी तयार आहे, देवाबरोबर मी सहकार्य करित आहे असे मला वाटत होते. त्याने माझ्यामध्ये महान कार्य केले होते आणि आता काहीच का घडत नाही याचे कोडे मला पडले होते. मी देवाला विचारायची, “देवा, आता तू का थांबला आहेस? मी अजून तयार झालेली नाही का?” त्याने उत्तर दिले, “तू तयार झालीस, पण तुझ्याबरोबर जे सेवा करतील त्यांच्यापैकी काहीजण अजून तयार झालेले नाहीत. मी अजून त्यांच्यामध्ये कार्य करित आहे, म्हणून त्यांच्यासाठी तुला थांबावे लागेल.”

देव लोकांवर बळजबरी करित नाही, त्यांना पुढे रेटत नाही, चलाखीने त्यांच्याकडून काही करून घेत नाही. तो त्यांना मार्गदर्शन करतो. पुढे चालवतो, सूचना देतो. देवाच्या योजनेसाठी आपली इच्छा त्याच्या हाती सोपवणे ही प्रत्येक व्यक्तीची जबाबदारी आहे. कधीकधी एखाद्या व्यक्तीला यासाठी दुसऱ्या व्यक्तीपेक्षा जास्त वेळ लागू शकतो.

म्हणून देव जेव्हा एखादा गट तयार करित असतो, किंवा एकमेकांच्या सोबतीने कार्य करण्यासाठी लोक तयार करित असतो, तेव्हा त्यांच्यापैकी काहीजण इतरांपेक्षा लवकर तयार होतील. हा सुरुवातीचा समय मोठा कठीण असतो, कारण देवाची योजना त्यांना माहित नसते, आणि बरेच वेळा ते एकमेकांना ओळखतही नसतात.

याचे सर्वांत चांगले उदाहरण म्हणजे जीवनसाथीदार मिळण्यासाठी प्रार्थना करणारी अविवाहित व्यक्ती. देव या जोडीदाराला तयार करित असतो, पण प्रार्थना करणाऱ्या व्यक्तीला पडद्यामागे काय चालले आहे याची कल्पना नसल्यामुळे ती व्यक्ती प्रतीक्षा करून कंटाळते.

ख्रिस्ती विश्वासात वाढलेल्या, आत्म्याची फळे जीवनात असलेल्या अविवाहित व्यक्तीने जीवनसाथीदारासाठी प्रार्थना करताना आपली “विशेष मागणी” पूर्ण होण्यासाठी धीर धरण्यास शिकले पाहिजे. त्याला थोडा वेळ लागेल. एका दिवसातच जरी त्याचे उत्तर मिळणार नसले, तरी देवाने त्यांच्यासाठी योग्य जोडीदार नेमलेला आहे याची त्यांनी खातरी बाळगावी.

डेव्हला मी लवकर मिळाले, पण देवाकडे त्याने फार आग्रही प्रार्थना केली नाही. त्याने देवाला फक्त एवढेच सांगितले की, “मला योग्य अशी आणि जिला मदतीची गरज असेल अशी पत्नी मला दे.” सुमारे सहा महिने किंवा वर्षभर त्याने अधूनमधून देवाकडे अशी विनंती केली. नंतर आमची भेट झाली. पाच वेळा आम्ही डेटिंग केले आणि आमचा विवाह झाला. हे पुस्तक पुस्तक प्रसिद्ध होत असताना म्हणजे 1994 मध्ये आमच्या विवाहाला अठ्ठावीस वर्षे झाली आहेत. डेव्ह नेहमी सांगत असतो की, त्याला हवी असणारी जीवनसाथी मीच आहे याची त्याला आमच्या पहिल्या भेटीतच खातरी पटली होती. पण पहिल्याच भेटीत लग्नाचा प्रस्ताव मांडून मला घाबरवण्याची इच्छा नसल्यामुळे त्याने थोडी वाट पाहिली.

आमच्या लग्नानंतर तीन आठवड्यांनी त्याच्या लक्षात आले की, माझ्यासमोर काही समस्या होत्या आणि मला मदतीची गरज होती. डेव्हला त्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर लवकर मिळाले, पण मी देवामध्ये वाढत असताना आणि माझ्या पूर्वयुष्यातील समस्यांवर विजयी होत असताना त्याला खूप सहन करावे लागले.

कधी, देवा, कधी?

हा कठीण कालखंड योग्य प्रकारे हाताळण्याइतपत डेव्ह आध्यात्मिक दृष्ट्या प्रौढ आहे याची देवाला कल्पना होती. म्हणून त्याने त्याच्या प्रार्थनेचे लवकर उत्तर दिले. अनेक समस्यांनी त्रस्त असलेल्या व्यक्तीला मदत करण्याइतपत तो खंबीर होता. देवाने त्याचा त्याप्रकारे उपयोग करून घेण्यासाठी तो तयार होता आणि देवाने त्याचा उपयोग केला. ही परिस्थिती किंवा समस्या हाताळण्यास तो असमर्थ असता, किंवा अधिक परिपूर्ण जीवनसाथी मिळावी अशी प्रार्थना त्याने केली असती, तर योग्य वेळ येईपर्यंत म्हणजे डेव्हच्या विनंतीनुसार माझ्या जीवनात योग्य ते बदल घडवून आणीपर्यंत देवाने त्याच्या प्रार्थनेचे उत्तर दिले नसते.

मला जो मुद्दा स्पष्ट करायचा आहे तो हाच की, आपल्या प्रार्थनेचे उत्तर देण्यासाठी देव अनेक लोकांमध्ये काही कार्य करीत आहे हे लक्षात घेऊन आपण प्रार्थनेच्या उत्तराची वाट पाहत राहावे.

आर्थिक उन्नतीच्या योग्य समयाचा आपण विचार करू. योहानाच्या तिसऱ्या पत्राच्या दुसऱ्या वचनात म्हटले आहे, “प्रिय बंधो, जसा तुझा आत्मा सुस्थितीत आहे तसे तुला सर्व गोष्टींत सुस्थिती व आरोग्य असावे, अशी मी प्रार्थना करतो.” “जसा तुझा आत्मा सुस्थितीत आहे,” या शब्दप्रयोगांवरून देवाकडून होणारी प्रगती, भरभराट ही आमच्या आध्यात्मिक प्रौढतेवर अवलंबून आहे हे समजते.

प्रौढत्व किंवा प्रगल्भता या प्रक्रियेला वेळ लागतो. किती वेळ लागेल हे देवाच्या योजनेवर आणि त्या योजनेला आपण कसे सहकार्य करतो त्यावर अवलंबून असते. देवाची आमच्यावर इतकी प्रीती आहे

की, जी सुबत्ता, संपन्नता आम्ही हाताळू शकणार नाही, अशी सुबत्ता तो आम्हांला देत नाही. म्हणून गलती. 6:9 मध्ये तो आपल्याला सांगतो, “चांगले करण्याचा आपण कंटाळा करू नये; कारण आपण न खचलो तर यथाकाळी आपल्या पदरी पीक पडेल.” यथाकाळ किंवा योग्य समय म्हणजे आपण तयार आहोत असे आपल्याला वाटणे नव्हे, तर देवाला जेव्हा त्याची खातरी पटते तो समय.

कमी कालावधीत खूप आशीर्वाद मिळाल्यामुळे व्यक्ती गर्विष्ठ, ताठ होऊ शकते, म्हणून नवख्या व्यक्तीला किंवा नवपरिवर्तित व्यक्तीला नेतृत्व देऊ नये असे पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते. ते पुरेसे प्रगल्भ झालेले नसतात, त्यामुळे ते गर्वाने फुगून जातील (1 तीमथ्य. 3:6).

आमच्या जीवनात प्रत्येक गोष्टीचा समय आहे, आणि देवाच्या परिपूर्ण वेळेत असणे हे सुरक्षितपणाचे आहे. मी देवाच्या परिपूर्ण इच्छेत आणि त्याच्या परिपूर्ण वेळेत असावे – त्याच्यापुढे एक पाऊल किंवा त्याच्यामागे एक पाऊल नसावे – अशी मी प्रार्थना करित असते.

3

नेमलेली वेळ

शिष्य येशूला अखेरच्या काळाविषयी प्रश्न विचारीत होते तेव्हा येशूने प्रे.कृ. 1:6-8 मध्ये त्यांना सांगितले की, “जे काळ व समय पित्याने स्वतःच्या अधिकारात ठेविले आहेत ते जाणणे तुम्हांकडे नाही.”

शिष्यांना अजूनही वाटत होते की, येशू या जगात आपले राज्य स्थापन करणार आहे. म्हणून त्यांनी त्याला विचारले की, तुम्ही इस्राएलाचे राज्य पुन्हा कधी स्थापित करणार?

येशू जगिक राज्य नव्हे, तर आध्यात्मिक राज्य स्थापन करणार असू नते राज्य त्यांच्यामध्ये असणार हे शिष्यांना समजले नव्हते. पवित्र शास्त्र आपल्याला इशारा देते की, सुज्ञतेशिवाय ज्ञान धोकादायक असते. येशूचे राज्य काय आहे हेच शिष्यांना अजून समजले नव्हते, म्हणून त्या राज्याची स्थापना कधी करणार हे त्यांना सांगणे धोकादायक ठरले असते.

पुष्कळदा आपल्याला ‘कधी’ विषयी माहिती हवी असते, पण ती हाताळण्याएवढी सुज्ञता आपल्याठायी नसल्यामुळे देव ती आपल्याला

देऊ शकत नाही. हबक्कूक 2:3 म्हणते, “कारण हा दृष्टान्त नेमिलेल्या समयासाठी आहे आणि तो शेवटास जाण्यास आपणच नेट करीत आहे, तो फसवावयाचा नाही; त्यास विलंब लागला तरी त्याची वाट पाहा; तो येईलच त्याला विलंब लागणार नाही.” त्याला एक दिवसदेखील उशीर होणार नाही.

नेमलेली वेळ म्हणजे देवाच्या दृष्टीने योग्य वेळ. आपण स्वतःला आणि आपल्या कल्पना देवाच्या अधीन केल्या पाहिजेत, आणि त्यास विलंब लागला तरी वाट पाहा असे तो म्हणेल त्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे.

एखाद्या निश्चित गोष्टीसाठी किंवा कामासाठी निश्चित केलेली, ठरवलेली वेळ म्हणजे नेमलेली वेळ असाही अर्थ होतो. एखाद्याच्या भेटीसाठी आपण वेळ घेतो त्याप्रमाणे हे आहे, ती निश्चित वेळ आल्याशिवाय आपण त्या व्यक्तीला भेटू शकत नाही. तसेच देवाने आमच्या जीवनातील विवक्षित गोष्टीसाठी वेळ ठरवली आहे, आणि त्याच वेळी ती आपल्याला मिळेल, त्याअगोदर किंवा त्यानंतर ती मिळणार नाही. म्हणून आपण स्वस्थचित्त राहून धीराने वाट पाहावी.

4

पाचारण

एखादे कार्य करण्यासाठी देव एखाद्या व्यक्तीला पाचारण करतो, मग ते कार्य करण्यासाठी त्याला अभिषेक करतो आणि नंतर ते कार्य करण्यासाठी त्याला किंवा तिला वेगळे करतो, असे सुयोग्य वेळेचे सर्वसाधारणपणे तीन टप्पे पडतात. या तीन घटनांमध्ये कधीकधी बराच कालावधी लोटतो. संबंधित व्यक्तीचा उपयोग देव मोठ्या प्रमाणात करून घेणार असेल, त्या वेळी बहुधा असे घडते. मोठे याचा अर्थ जागतिक पातळीवरच असा नाही. याचा अर्थ एवढाच की, खूप मोठ्या प्रमाणात लोकांवर परिणाम होणारे कार्य. या तीन घटनांचा उहापोह आपण या प्रकरणात तसेच पुढील दोन प्रकरणांत करणार आहोत.

देव एखाद्या व्यक्तीला पाचारण करतो तेव्हा त्या व्यक्तीला ते ताबडतोब, लगेचच समजते किंवा त्या व्यक्तीला ते अगोदरपासूनच माहित असते. एका अमेरिकन अध्यक्षाची मुलाखत वाचल्याचे मला आठवते. अमेरिकेचे अध्यक्ष होण्याची इच्छा लहानपणासूनच त्याच्या

मनात होती आणि एक ना एक दिवस आपण अमेरिकेचे अध्यक्ष होणार हे त्याला “माहीत होते”.

मला पाचारण अचानक झाले. एके सकाळी मी माझा बिछाना आवरत होते, तेव्हा देवाची वाणी माझ्या कानी पडली, “तू ठिकठिकाणी जाऊन माझे वचन शिकवणार आहेस, आणि वचनाचे शिक्षण देणारे कॅसेटचे मोठे सेवाकार्य तू करणार आहेस.” जरी तो आवाज ऐकण्याइतका मोठा नव्हता, तरी माझ्या अंतःकरणात मला तो स्पष्ट जाणवला. आणि माझे भवितव्य किंवा सेवाकार्य काय आहे हे त्या क्षणापासून मला माहीत झाले, आणि वचन शिकवण्याची जबरदस्त इच्छा माझ्याठायी निर्माण झाली.

देवाचे वचन गाजवण्यासाठी आणि शिकवण्यासाठी मला पाचारण झाले आहे, याची मला त्या दिवसापूर्वी अजिबात कल्पना नव्हती. पण आज मी माझ्या जीवनाकडे मागे वळून पाहते तेव्हा त्याविषयीच्या इतर काही खुणा, चिन्हे मला माझ्या जीवनात आढळतात. माझे विचार मला नेहमी सुस्पष्टपणे, इतरांना समजतील अशा प्रकारे सांगता व लिहिता येत असत. मी हायस्कूलमध्ये शिकत असतानादेखील लोक त्यांच्या समस्या घेऊन माझ्याकडे मार्गदर्शनासाठी येत असत. लोकांना सुधारण्याची, त्यांना योग्य ते मार्गदर्शन करण्याची इच्छा मला त्या वयातदेखील होती. आमच्या हायस्कूलच्या पदवीदान समारंभाच्या वेळी देखील मला मुलांना प्रोत्साहनपर भाषण करण्यास सांगितले गेले होते. लोकांना मानसिक सल्लामसलत देऊन मदत करता यावी म्हणून मानसशास्त्राचा अभ्यास करण्याचादेखील मी विचार केला होता.

डेव्हबरोबर विवाह होऊन बरीच वर्षे झाल्यावर, मी देवाच्या अधिकाधिक जवळ जाण्याचा, त्याच्यामध्ये वाढण्याचा प्रयत्न करित असताना, माझ्या गतजीवनातील समस्यांशी मी अजून झगडत होते. आता मी तीन मुलांची आई झाली होते. मला अजून आठवते की, रविवारी संध्याकाळी चर्चवरून आल्यावर, आणि मुले झोपी गेल्यावर घरातील शांत, निरव वातावरणात बिछान्यावर पडल्यापडल्या मी पाळकसाहेबांचा संदेश पुन्हा देत असे. मी अशी का करायचे याची मला तेव्हा काहीच कल्पना नव्हती, पण आता मात्र त्याचा कार्यकारणभाव मला समजतो.

तुमचे पाचारण हळूहळू किंवा अचानक, ताबडतोब होईल, पण तुम्हांला पाचारण झाल्या क्षणापासून तुमचा तयारीचा काळ सुरू होतो.

5

अभिषेक

तयारीच्या काळात, परिपूर्ण समयानुसार तुमचा अभिषेक होतो. अभिषेक म्हणजे देवाने आपल्याला जे कार्य करण्यासाठी पाचारण केले ते करण्याची क्षमता पवित्र आत्मा आपल्याला देतो. पवित्र आत्मा आपल्याला शिकवतो, पवित्र करतो, सुधारणा करतो, मदत करतो आणि मजबूत, बलवान करतो. मालकाला, प्रभूला आमचा उपयोग करता यावा अशा प्रकारे तो आम्हांला घडवतो. हे कार्य पूर्ण होण्यासाठी कित्येक वर्षे लागू शकतात.

मोशेचे उदाहरण पाहा. आपल्या लोकांची दास्यातून सुटका करण्यासाठी आपल्याला पाचारण झाल्याची जाणीव त्याला झाली होती. उत्साहाच्या भरात त्याने, इस्राएली मनुष्याशी दुष्टपणे वागणाऱ्या मिसरी माणसाला मारून टाकले. परिणामी पुढची चाळीस वर्षे त्याला रानात मेंढरे राखण्याचे, देवाला जाणून घेण्याचे आणि नम्र होण्याचे शिक्षण घ्यावे लागले. *तो अनुभव घेत होता.* प्रशिक्षण, शिक्षण आणि नम्रता यांचा अभाव असलेली व्यक्ती उत्साह आणि देवाची वेळ यांतील फरक समजू शकत नाही.

तयारीच्या या प्रक्रियेत आपण कशाप्रकारे सहकार्य करतो त्यानुसार हा अभिषेक आपल्याला मिळत राहतो. योसेफाचा विचार करा, लोकांचा उपासमारीपासून बचाव करण्यासाठी मिसर देशाचा अधिपती बनण्यासाठी देवाने त्याला पाचारण केले होते. लहानपणी त्याला तशी स्वप्ने पडायची! उत्साहाच्या भरत त्याने आपली स्वप्ने भावांना सांगितली. आपल्या लहान भावाला वंदन करण्याची, त्याच्यापुढे झुकण्याची कल्पना त्यांना आवडली नाही, म्हणून त्यांनी त्याला विकून टाकले.

कुणाला दुखावण्याचा योसेफाचा हेतू नव्हता. तो चांगला मुलगा होता, पण स्वप्नात आपण काय पाहिले हे त्यांना सांगणे सुज्ञपणाचे नव्हते. देवाने त्याच्या जीवनात काही कठीण, त्रासाची वर्षे आणली. पण त्या वर्षांमुळे त्याच्यात सुज्ञता आली. त्याच्या अनुभवांनी त्याला त्याच्या जीवनाच्या पाचारणासाठी सिद्ध केले. केवळ त्याच्या कुटुंबियांनीच त्याचा विश्वासघात केला असे नाही, तर ज्यांच्यावर आपण भरवसा ठेवू शकू असे त्याला वाटले त्या मित्रांनीही त्याचा विश्वासघात केला. त्याच्यावर खोटेनाटे आरोप ठेवले गेले, आणि ज्या गोष्टींविषयी तो दोषी नव्हता, त्यांची त्याला अन्यायाने शिक्षा मिळाली. आणि त्याच्या स्वप्नांच्या परिपूर्तीसाठी त्याला बरीच वर्षे वाट पाहावी लागली.

आपणा प्रत्येकाला असे निरनिराळे अनुभव येत असतात. जीवनात वाढण्यासाठी ते आपल्याला मदत करतात. परिस्थिती कशीही असली, तरी देवाच्या सेवेत टिकून राहण्यास ते आपल्याला तयार करतात.

देव आमच्यावर त्रास किंवा संकटे आणत नाही, तर सैतान आणतो. आमचा नाश करणे हीच त्याची मनीषा असते, पण देव त्या परिस्थितीचा उपयोग आमच्या भल्यासाठी करून घेतो. योसेफाला याची कल्पना होती, कारण उत्पत्ति 50:20 मध्ये आपल्या पश्चात्तापी भावांना तो सांगतो, “तुम्ही माझे वाईट योजिले, पण देवाची योजना बऱ्यासाठीच होती...”

देवाने मला त्याचे वचन शिकवण्यासाठी पाचारण केले तेव्हा माझ्या कुटुंबाने आणि मित्रांनी मला खच्ची केले, त्यामुळे मी फार दुःखी आणि एकटी झाले. त्यांचा माझ्याविषयी गैरसमज झाला, माझा त्यांनी वृथा न्याय केला आणि माझ्याविरुद्ध बडबड केली. पण मीही उतावीळ, उत्साहाने भरलेली होते. थोडक्यात सांगायचे म्हणजे माझ्यात मीपणा खच्चून भरला होता. मी असेही म्हणून की, तयारीच्या प्रक्रियेमधून जाईपर्यंत प्रत्येक व्यक्ती ही पूर्णपणे स्वकेंद्रित असते.

कदाचित तुम्ही म्हणाल की, “छे, छे, मला तसल्या काही समस्या नाहीत!” पण मग तुम्हांला जागे करण्यासाठी एखाद्या मोठ्या झटक्याची गरज आहे असे मला म्हणावे लागेल. जोपर्यंत तुम्ही स्वतःला देवाच्या हाताखाली नम्र करीत नाही (1 पेत्र. 5:6), तोपर्यंत तुमची योग्य वेळ येणार नाही.

मी माझ्या जीवनाकडे मागे वळून पाहते तेव्हा माझ्या वैयक्तिक वाढीच्या टप्प्यांशी आणि अभिषेकाशी संबंधित असलेले माझ्या सेवाकार्याचे लक्षवेधक टप्पे मला दिसतात.

घरगुती शास्त्राभ्यास

मला सेवेसाठी तयार करावे म्हणून देवाने प्रथम मला माझी चांगली पगाराची नोकरी सोडून देण्यास सांगितले. अखेर मी ती नोकरी सोडली त्यामुळे आमचे आर्थिक उत्पन्न निम्म्याने घटले. देवाने नेहमीच आमच्या गरजा पुरवल्या, पण ते बऱ्याच ओढाताणीचे दिवस होते.

घरगुती शास्त्राभ्यासवर्गात शिकवण्याद्वारे मी सुरुवात केली. सुमारे पाच वर्षे हा सिलसिला चालू राहिला. सुरुवातीच्या अडीच वर्षांत मी आठवड्यातून एकदा शिकवत असे. पण लोकांची संख्या एवढी वाढली की, मला आठवड्यातून दोनदा—एक वर्ग सकाळी आणि दुसरा संध्याकाळी - शिकवणे सुरू करावे लागले. त्या वेळी आमची आर्थिक स्थिती जरी फारच हलाखीची होती, तरी या सभामधून आम्हांला काहीही आर्थिक प्राप्ती झाली नाही.

प्रत्येक वर्गात आम्ही सुमारे पंचवीस लोकांना शिकवत होतो आणि आम्ही आर्थिक दडपणाखाली आहोत हे स्पष्टपणे दिसत असतानाही, दानार्पण घेण्याच्या कल्पनेला त्यांनी विरोध केला. माझ्यासाठी ते फार कठीण होते, पण त्यामुळे शिकवण्यामागचे माझे हेतू शुद्ध झाले. मी शिकवत राहिले, म्हणजेच मी पैशासाठी शिकवत नव्हते हे स्पष्ट झाले. कधी कधी लोकांचा मला राग येत असे, पण माझा पुरवठा कोटून होणार हे मला समजू नये अशी देवाची इच्छा असल्यामुळे असे घडत असल्याचे हळूहळू माझ्या लक्षात आले. तो स्वतःच माझ्या पुरवट्याचा स्रोत आहे हे त्याला माझ्या मनावर ठसवायचे होते, आणि

त्यासाठी बराच काळ लागतो, सर्व सोडून पळून जावे असे वाटायला लावणाऱ्या कठीण परिस्थितीतून जावे लागते.

पुष्कळ लोक पळून जातात. त्यांना पाचारण झालेले असते, पण तयारीचा काळ सहन करण्याची त्यांची इच्छा नसल्यामुळे ते कधीही निवडले जात नाहीत. मत्तय. 20:16 सांगते, “बोलावलेले पुष्कळ आहेत, पण निवडलेले थोडे आहेत.” एका उपदेशकाला मी असे सांगताना ऐकले की, “पुष्कळांना बोलावले जाते पण त्या पाचारणाची जबाबदारी उचलण्यास तयार असणारे मात्र थोडे असतात.”

2 तीमथ्य. 2:15 मध्ये पाचारणाच्या जबाबदारीविषयी सांगितले आहे, “तू सत्याचे वचन नीट सांगणारा, लाज वाटण्यास कसलेही कारण नसलेला, देवाच्या पसंतीस उतरलेला कामकरी, असा स्वतःला सादर करण्यास होईल तितके कर.”

घराच्या दिवाणखान्यात पंचवीस लोकांना शिकवण्याच्या या काळात देवाने मला सेवाकार्याविषयी बरेच काही शिकवले.

काहीही न करता स्वस्थ राहणे

नंतर, सुमारे वर्षभर मी काहीही सेवाकार्य केले नाही. देवाने मला सांगितले होते की, “हा घरगुती शास्त्राभ्यासवर्ग थांबव, मी आता नवीन गोष्ट करणार आहे.” पवित्र शास्त्राभ्यासाची माझी इच्छा संपली होती! मला बाळ झाले होते, आणि माझे मन आणि माझी परिस्थिती देवाच्या त्या वचनाला पुष्टी देत होती.

कधी, देवा, कधी?

एका अर्थी, हे आज्ञापालन करणे फार कठीण होते. कारण सरतेशेवटी लोक आम्हांला दर आठवडी थोडेफार दान देऊ लागले होते. साधारणतः पंधरा ते पन्नास डॉलर्सपर्यंतची रक्कम त्यातून आम्हांला मिळत असे. पण तिचा आम्हांला फार मोठा आधार होत असे. पण आता दुसऱ्या टप्प्यावर जाण्यासाठी उत्पन्नाच्या या स्रोतापासून दूर जाण्यासाठी मला मनाची तयारी करायची होती.

हे त्यागपूर्ण आज्ञापालन केल्यावर काहीतरी महान गोष्ट घडण्याची मी अपेक्षा करीत होते, पण वर्षभर काहीही घडले नाही! कोणतेही दार उघडले नाही! माझ्या जीवनातील हे फार कठीण दिवस होते. देवाचे म्हणणे मला समजले नाही का? माझा दृष्टान्त मी गमावून बसले की काय? देव म्हणतो तसे खरेच घडेल का? ते घडण्यासाठी मी काय करू? अशा एक ना दोन प्रश्नांनी मी अस्वस्थ झाले होते, पण देव मात्र सतत सांगत राहिला, “शांत व्हा आणि लक्षात ठेवा की मीच देव आहे” (स्तोत्र. 46:10).

कधीकधी देवाच्या वेळेची प्रतीक्षा करीत थांबणे फार कठीण जाते. आता जे मी तुम्हांला समजावून सांगत आहे ते मला त्या वेळी समजत नव्हते. त्या गोष्टी होऊन गेल्यावर त्यांविषयी आपल्याला अधिक चांगले समजते, पण त्या परिस्थितीतून जात असताना मात्र त्या आपल्याला नीट समजत नाहीत. कधी कधी देव लोकांना काही न करू देता तसेच स्वस्थ राहू देतो. काहीच घडत नसल्यासारखे दिसते, पण आत्म्यात मात्र खूप कार्य चाललेले असते. ही वाढण्याची, देवाबरोबर व्यवस्थित जुळवून घेण्याची (फाईन ट्युनिंग), शुद्ध होण्याची आणि समोर काहीही दिसत नसतानाही विश्वास ठेवण्याची वेळ असते.

पुढची पाच वर्षे

प्रतीक्षेच्या अखेरच्या वर्षात मी आणि डेव्ह एका नवीन चर्चला जाऊ लागलो. सेंट लुईस भागात ते नव्यानेच सुरू झाले होते. ही लहान मंडळी होती, फक्त तीसएक सभासद तिच्यात होते. पण आम्ही त्या मंडळीत जावे ही देवाची इच्छा आहे याची आम्हांला पूर्ण खात्री होती. काही दिवसांनी, लाईफ ख्रिश्चन सेन्टर नावाच्या या चर्चमध्ये दर गुरुवारी महिलांची सभा घेण्याची संधी मला देण्यात आली. माझ्या सेवाकार्याचा पुढचा टप्पा म्हणून देवाने ही सभा ठरवली होती, आणि ती त्याच्या वेळेनुसार सुरू झाली.

देवाने या सभेला आशीर्वाद दिला आणि ती वाढत गेली. दर आठवडी चारशे महिला या सभेला येऊ लागल्या. हळूहळू मी त्या मंडळीत पूर्णवेळ काम करू लागले आणि काही दिवसांनी त्या मंडळीची असोसिएट पास्टर झाले. लाईफ ख्रिश्चन सेन्टरने मला दीक्षा दिली आणि मी तेथील बायबल कॉलेजमध्ये शिकवू लागले. नंतर मंडळीने माझ्या पहिल्या रेडिओ कार्यक्रमाला अर्थसाहाय्य केले. हा कार्यक्रम सेंट लुईस केंद्रावरून प्रक्षेपित करण्यात आला.

तेथील पाच वर्षांच्या काळात मी अनेक महत्त्वाच्या गोष्टी शिकले. पहिली गोष्ट म्हणजे अधिकाराच्या अधीन कसे व्हावे हे मी शिकले. एखादी व्यक्ती जोपर्यंत अधिकाराच्या अधीन व्हायला शिकत नाही, तोपर्यंत ती अधिकारी बनू शकत नाही. अधीन होणे ही केवळ कृती नव्हे, तर दृष्टीकोन आहे हे लक्षात ठेवा. तुम्हांला जे सांगितले ते करायचा निर्णय तुम्ही घेऊ शकाल, पण अधीन राहण्याचा दृष्टीकोन

कधी, देवा, कधी?

तुमच्यामध्ये उपजायला हवा. विशेषतः माझ्यासारखी दृढनिश्चयी व्यक्ती तुम्ही असाल, तर तुम्हांला याची जास्तच गरज आहे.

या दिवसांमध्ये मी लोकांच्या गटाबरोबर काम करण्यास आणि निरनिराळ्या प्रकारची सेवाकार्ये करण्यास शिकले. तसेच वाट पाहण्याविषयीही मी खूप काही शिकले. मी कराव्यात म्हणून देवाने माझ्या मनात अनेक गोष्टी घातल्या होत्या, पण त्यांच्यासाठी योग्य वेळ येईपर्यंत मी प्रतीक्षा करायला, शिकायला आणि वाढायला शिकले.

अश्रू आणि हास्य, उत्साह आणि निराशा यांनी भरलेली ही महान वर्षे होती. या काळात लाईफ ख्रिश्चन सेन्टरचे पाळक रिक आणि डोना शोल्डन, आणि मी व डेव्ह खूप चांगले मित्र झालो. आम्ही एकत्र विश्वासात वाढलो.

ख्रिश्चन लाईफ सेन्टरची सभासदसंख्या 1,200 वर पोहोचली तेव्हा नवीन, सुंदर जागेत जाण्याची तयारी सुरू झाली. प्रत्येक गोष्ट विजयाने आणि उत्साहाने ओसंडून वाहत होती, आणि देव पुन्हा माझ्याशी बोलला!

6

वेगळे होणे

*लाईफ इन द वर्डची
(वचनात जीवन) सुरुवात*

देव सुरुवातीला माझ्याशी कधी बोलला ते तुम्हांला आठवते का? मी बिछाना आवरत होते आणि देव मला म्हणाला, “तू ठिकठिकाणी जाऊन जाऊन माझे वचन शिकवणार आहेस, आणि वचनाचे शिक्षण देणारे कॅसेटचे मोठे सेवाकार्य तू करणार आहेस.” तयारीच्या काळात याची थोड्या प्रमाणात परिपूर्ती झाली होती, पण इतर विभागात दृष्टान्ताची वाढ झाली होती.

एके दिवशी प्रार्थना करित असताना, फिलिप्पै. 2:16 हे वचन माझ्याशी जोरदारपणे बोलले, “...तुम्ही जीवनाचे वचन पुढे करून दाखवताना ज्योतीसारखे जगात दिसता...” त्या दिवशी, सर्व राष्ट्राला रेडिओद्वारे सुवार्ता सांगण्याचा दृष्टान्त मला मिळाला.

हा दृष्टान्त मिळाला तेव्हा माझे स्वतःचे रेडिओकेंद्र नव्हते. मी थोडाफार प्रवास केला होता, पण फार दूर गेले नव्हते. माझ्या मनात अनेक विचार होते, पण लाईफ ख्रिश्चन सेन्टरमधील माझ्या आवडत्या कामातच देव याचाही समावेश करील असा विचार मी करित राहिले. पण देवाच्या योजना निराळ्या होत्या.

नीति. 16:9 म्हणते, “मनुष्याचे मन मार्ग योजिते, पण परमेश्वर त्याच्या पावलांस मार्ग दाखवितो.” माझ्याकडे योजना होती, ती देवाची योजना आहे असे मला वाटत होते. पण देव पुन्हा माझ्याशी बोलला, “आता तुझे येथले काम संपले आहे. आता तू आपले सेवाकार्य उत्तर, दक्षिण, पूर्व आणि पश्चिमेकडे ने.” लाईफ ख्रिश्चन सेंटरमध्ये सुरू असलेले लाईन इन द वर्ड सेवाकार्य थांबवून इतरत्र सुरू करण्याविषयीचा दृष्टान्त मी पाहिला. यावर मी दीर्घकाळ विचार केला, सरतेशेवटी मला खातरी पटली की ही देवाची योजना आहे. तसेच मला हेही माहित होते की, जर यात माझी काही चूक होत असेल, तर गेल्या दहा वर्षांचे माझे श्रम व्यर्थ जातील. मी घाबरले.

अखेरीस मी देवाची आज्ञा पाळली आणि चर्चमधील काम सोडले. बदलाच्या या प्रसंगी देवाने मला सांगितले की, आता तो मला माझ्या पाचारणासाठी वेगळे करित आहे. आतापर्यंत जे काही झाले ते फार चांगले, सुंदर होते, पण ती केवळ तयारी होती. माझी जबाबदारी जसजशी वाढत गेली, तसतसा देवाचा माझ्यावरील अभिषेक वाढत गेला.

प्रे.कृ. 13:2 मध्ये सांगितले आहे की, “ते प्रभूची सेवा व उपास करित असता पवित्र आत्मा म्हणाला की, बर्णाबा व शौल ह्यांना ज्या

कार्यासाठी मी बोलाविले आहे त्यासाठी त्यांना माझ्याकरिता वेगळे करून ठेवा.” आशीर्वाद आणणारी फलदायी सेवा ते करित होते, पण देवाची वेळ आल्यावर त्याने म्हटले, “नेमलेली वेळ आता आली आहे.”

देवाने तुम्हांला जे दृष्टान्त दिले आहेत, जी स्वप्ने दिली आहेत, ती देवाच्या योग्य, नेमलेल्या समयी पूर्ण झाल्याचे तुम्हांला पाहायला मिळेल हे मला तुम्हांला सांगू द्या. जर त्याने तुम्हांला एखाद्या विशेष कारणासाठी पाचारण केले असेल, तर त्याच्या वेळेनुसार तो ते पूर्ण करील. पावलोपावली त्याला सहकार्य करा, आणि पाचारण, अभिषेक आणि वेगळे करणे या गोष्टी अनेक वर्षांच्या कालावधीत घडतात हे लक्षात घ्या. *सर्व बाबतीत विश्वासू राहा, तुमचे दिवस त्याच्या हाती आहेत.*

7

वाट पाहण्याचा तुम्हांला कंटाळा आला आहे का?

तुम्ही खूप वेळ वाट पाहत असाल, आणि विशेष प्रगती झाली नाही असे तुम्हांला वाटत असेल, तर वाट पाहण्याचा तुम्हांला कंटाळा आला असेल. प्रतीक्षेकडे तुम्ही नव्या दृष्टीकोनातून पाहावे असा सल्ला मी तुम्हांला देईन. मार्क. 4:20-27 मध्ये पवित्र शास्त्र सांगते की, बी पेरणाऱ्या माणसासारखे आपण असायला हवे. तो माणूस जमिनीत बी टाकतो, पहिल्या व अखेरच्या पावसाची वाट पाहतो. वचन पुढे सांगते की, ते बी रुजून वाढेपर्यंत तो झोपतो व उठतो. आणि बी कसे वाढते हे त्याला कळत नाही.

देवाने ज्या गोष्टी माझ्या मनात ठेवल्या आहेत, त्या घडेपर्यंत, आता मी स्वस्थ राहावे हे देवाने मला या वचनांच्या द्वारे शिकवले. पुढे घडणाऱ्या गोष्टींसाठी आपण इतके आतुर होतो की, सध्या आपल्या हातात असलेल्या गोष्टींचा आनंद आपण घेत नाही.

मी पाहिलेला दृष्टान्त प्रत्यक्षात येण्यास दहा वर्षे लागली. आणि या दहा वर्षांच्या काळात, देवाच्या वेळेपूर्वी गोष्टी घडव्यात म्हणून प्रयत्न करण्याच्या नादात मी अनेक गोष्टींच्या आनंदाला मुकले हे मला ठाऊक आहे.

पाच मुले असलेली एक स्त्री गरोदर असल्याची आपण कल्पना करू या. पहिल्याच महिन्यात तिने बाळाला जन्म देण्याचा प्रयत्न केला तर ते हास्यास्पद होईल. नवीन बाळाच्या जन्मासाठीच तिने खूप मेहनत घेतली आणि अगोदरच्या पाच मुलांकडे दुर्लक्ष केले तर काय होईल? यातील मूर्खपणा आपल्या सहज लक्षात येतो. पण वास्तविक जीवनात लोक इतर स्थितींतमध्ये असेच करण्याचा प्रयत्न करतात.

तुम्हांला जेथे जायचे आहे तेथे जायची प्रतीक्षा करित असताना, तुम्ही आता जेथे आहात त्याचा आनंद घ्या! तो शेतकरी झोपी जातो आणि उठतो असे पवित्र शास्त्र म्हणते तेव्हा त्याचे शेत फुलण्याची वाट पाहत तो आपले नेहमीचे जीवन जगतो असा त्याचा अर्थ होतो असे मला वाटते.

खूप गर्दी असलेल्या एका विमानतळावर एक पाळसाहेब एकदा आम्हांला घ्यायला आले. विमानतळ खूप व्यस्त होता. लिफ्टसमोर रांगा लागल्या होत्या. उपाहारगृहांच्या बाहेरही रांगा होत्या. जी प्रत्येक गोष्ट आम्हांला करायची होते तेथे असलेल्या रांगांमुळे आम्हांला थांबावे लागत होते. ते पाळकसाहेब खूप वैतागल्याचे मला जाणवत होते. अचानक माझ्याकडे वळून ते मला म्हणाले, “मला चांगली वाट पाहता येत नाही, हे बहुधा तुमच्या लक्षात आले असावे.”

वाट पाहण्याचा तुम्हांला कंटाळा आला आहे का?

आपण जर नीट वाट पाहायला शिकलो नाही, तर त्याचे भावनिक आणि शारीरिक असे दोन्हीही परिणाम आपल्याला पाहायला मिळतात. जीवनाचा बराच मोठा भाग प्रतीक्षेत जातो, आणि या वाट पाहण्यामुळे जर वैताग, निराशा येत असेल, तर त्याचा शरीरावर परिणाम होऊन मनुष्य आजारी पडतो. वाट पाहण्यास न शिकलेले हे पाळकसाहेबसुद्धा वर्षानुवर्षांच्या त्रासामुळे, ताणामुळे आजारी पडले होते. वाट पाहण्याच्या बाबतीत नवीन दृष्टीकोन बाळगा आणि परिस्थिती, गोष्टी तुमच्यासाठी तितक्याशा कठीण राहणार नाहीत.

आपल्या जीवनाचा जास्तीत जास्त काळ आपण काही घेण्यापेक्षा, मिळवण्यापेक्षा वाट पाहण्यात घालवतो. आपण ज्याची प्रतीक्षा करतो, ते मिळाल्यानंतर आपण दुसऱ्या कोणत्या तरी गोष्टीची वाट पाहणे सुरू करतो. मी काय म्हणत आहे हे तुमच्या लक्षात आले असेल, तर वाट पाहणे हा आपल्या जीवनाचा मोठा भाग आहे हे तुम्हांला समजेल.

तुम्हांला एक पगारवाढ मिळाल्यावर तुम्ही दुसऱ्या पगारवाढीची वाट पाहता. तुम्ही बाळाच्या जन्माची वाट पाहता, बाळ झाल्यावर तो कधी मोठा होईल याची वाट पाहता. मग तुम्ही घर घेण्यासाठी वाट पाहता, घर घेऊन झाल्यावर घरातल्या फर्निचरसाठी वाट पाहता. नंतर ज्या घरासाठी व फर्निचरसाठी तुम्ही वाट पाहत होता, ते साफसूफ करण्यासाठी एखादी मोलकरीण ठेवण्याची ऐपत मिळण्याची तुम्ही वाट पाहता. मला काय म्हणायचयं ते तुमच्या लक्षात आले ना?

वाट पाहण्यामुळेच तुमचे स्वप्न प्रत्यक्षात येईल हे लक्षात घेऊन वाट पाहण्याचा आनंद घ्यायला शिका. खरे म्हणजे “योग्य प्रकारे प्रतीक्षा करण्याद्वारे” तुमचे स्वप्न प्रत्यक्षात येईल असे मला म्हणायचे आहे. पूर्तता ही अर्थातच देवाकडून येते, पण वाट पाहणे हे जणू डिलीव्हरी आणून देणाऱ्या मुलासारखे असते. कधी कधी एखादी व्यक्ती वाट पाहायला सुरुवात करते, पण हा पोऱ्या (डिलिव्हरी बॉय) येण्याच्या अगोदरच दुसऱ्या उद्योगाला लागते, आणि डिलीव्हरी घेण्यासाठी ही व्यक्ती घरी सापडत नाही. परिणामी स्वप्नाची पूर्तता होत नाही.

मोठमोठ्या गोष्टी साध्य होईपर्यंत उतावळे लोक धीर धरू शकत नाहीत, कारण या गोष्टींसाठी खूप वेळ लागतो. माझा पती, डेव्ह, नेहमी म्हणत असतो की, “जितके जलद तितके नाजूक किंवा कमकुवत; आणि जितके सावकाश, धीराने तितके मजबूत, टिकाऊ.” लोक जर देवाच्या योग्य वेळेची वाट पाहण्यास तयार असतील, तर योग्य आणि दीर्घकाळ टिकणारे फळ मिळेल.

सेवाकार्यामध्ये कधीकधी आपल्याला “धुमकेतू” दिसतात. हे लोक अचानक कोठून तरी उगवतात आणि अल्पावधीतच जगभर प्रसिद्ध होतात. त्यांच्यासाठी दारे उघडण्याची क्षमता असणारा एखादा गट त्यांच्या पाठीशी असल्यामुळे बरेचदा हे साध्य होत असते. पण या लोकांची सेवाकार्ये क्वचितच टिकतात. बहुतेक वेळा ते आर्थिक किंवा नैतिक घोटाळ्यात सापडतात. कारण व्यक्तिमत्त्वाची जडणघडण ही वाट पाहण्याच्या प्रदीर्घ काळामध्ये होत असते. पण हे लोक मात्र व्यक्तिमत्त्वविकासाच्यातया पायऱ्यांवरून गेलेलेच नसते.

वाट पाहण्याचा तुम्हांला कंटाळा आला आहे का?

एखादी व्यक्ती जर सर्व कठीण गोष्टी टाळून एका रात्रीत प्रसिद्धीच्या शिखरावर पोहोचते, तर ती टिकत नाही. मार्क. 4:5,6 सांगते की, रात्रीत उगवणारे रोप उन्हाच्या तापाने लगेच सुकून जाते. प्रतीक्षेच्या वेळेचे महत्त्व जेव्हा आपण शिकतो तेव्हा देव वेगाने कार्य करतो. आणि काय घडते हे जरी आपल्याला दिसत नसले, तरी आता पडद्यामागे घडत असलेल्या गोष्टी आपल्याला नंतर आनंदित करतील.

8

कृपया, धीर धरा!

इब्री. 6:12 मध्ये पवित्र शास्त्र सांगते की, विश्वास आणि धीराच्या योगे आपण अभिवचनाचा वारसा उपभोगतो. वारसाहक्क मिळण्यासाठी आपल्याला काही कष्ट करावे लागत नाहीत. त्यासाठी फक्त नेमलेल्या वेळेपर्यंत थांबण्याची गरज असते. उदा. तुमच्या एखाद्या नातेवाईकाने मृत्यूपत्र करून त्याची संपत्ती तुम्हांला दिल्याचे तुम्हांला माहित आहे, पण ती संपत्ती प्रत्यक्ष तुमच्या हाती येण्यासाठी योग्य वेळ येईपर्यंत तुम्हांला धीर धरून थांबण्याची गरज असते. विश्वास आणि धीर हे भागीदार आहेत. अपेक्षित परिणाम मिळवण्यासाठी ते एकत्र कार्य करतात.

याकोब. 1:2-4 म्हणते की, "...नाना प्रकारच्या संकटांनी तुमची परीक्षा होते तेव्हा तुम्ही केवळ आनंदच माना. तुम्हांस ठाऊक आहे की, तुमच्या विश्वासाची परीक्षा उतरल्याने धीर उत्पन्न होतो; आणि धीराला आपले कार्य पूर्ण करू द्या, ह्यासाठी की, तुम्ही कशातहि उणे न होता तुम्हांला परिपूर्णता प्राप्त व्हावी." बापरे! किती जबरदस्त वचन आहे हे!

या वचनात “धीर” या शब्दासाठी ग्रीकमध्ये हुपोमोन हा शब्द वापरला आहे. हुपोमोन या शब्दाचा अर्थ “केवळ परीक्षेच्या प्रसंगी वाढणारा धीर.” आपल्याला हव्या असलेल्या गोष्टीसाठी जोपर्यंत आपल्याला वाट पाहावी लागत नाही, किंवा वाट पाहत असताना, नको असलेल्या गोष्टी सहन करीत नाही, तोपर्यंत धीर कसा उत्पन्न होणार?

जेव्हा आपल्यावर परीक्षा येतात तेव्हा आपण वाढतो, किंवा किमान आपण वाढू शकतो. जर “आपण धीराला आपले कार्य करू द्यावे” (याकोब. 1:4). प्रतिकार, कडवटपणा, प्रत्येक कठीण प्रसंगापासून पळून जाणे यांच्यामुळे धीर उत्पन्न होत नाही. याकोब. 1:4 सांगते की, “धीराला आपले कार्य पूर्ण करू द्या, ह्यासाठी की, तुम्ही कशातहि उणे न होता तुम्हांला अखंड परिपूर्णता प्राप्त व्हावी.” जर एखादी व्यक्ती पूर्णपणे धीर धरू शकते, तर तो किंवा ती कोणत्याही परिस्थितीत आनंदी आणि शांत राहू शकते.

धीर धरण्याच्या बाबतीत मी निश्चितच परिपूर्ण नाही, पण माझ्यात बरीच प्रगती झाली आहे. एक काळ असा होता की, मी खूप उतावीळ असायची, मला धीर धरणे कधी जमत नसे. सरतेशेवटी माझ्या लक्षात आले की, देव बदलणार नाही, त्यामुळे त्याचे मार्ग स्वीकारण्यासाठी मलाच बदलले पाहिजे. तो सांगतो की विश्वासाने आणि धीराने आपल्याला मिळू शकते. म्हणून मी स्वतःमध्ये धीर उत्पन्न करण्याचा निश्चय केला. *मी धीर धरायला शिकले आहे, आणि त्याच प्रमाणात मला शांती आणि आनंद मिळाला आहे.*

धीर हे आत्म्याचे फळ आहे. धीर ही विश्वासणाऱ्यांसाठी सामर्थ्यशाली साक्ष आहे. तो एखाद्या स्नायूप्रमाणे आहे – त्याचा जितका जास्त वापर कराल, तितका तो जास्त मजबूत होतो. आणि अखेरीस त्याचा पूर्ण विकास होतो आणि तो तसाच ठेवण्यासाठी तुम्हांला फक्त कसरत करण्याची, त्याचा वापर करण्याची गरज असते. आपण योजना केल्यानुसार न घडणाऱ्या गोष्टींच्या बाबतीत धीर धरण्याची आवश्यकता असते.

या सर्व गोष्टींमधून जात असताना त्या आपल्याला कठीण वाटल्या, तरी अंतिमतः त्या आपल्याला मदतकारक ठरतात. इब्री. 12:1 हे वचन, “तर मग आपण एवढ्या मोठ्या साक्षीरूपी मेघाने वेढिलेले आहो म्हणून आपणहि सर्व भार व सहज गुंतविणारे पाप टाकून, आपल्याला नेमून दिलेल्या धावेवरून धीराने धावावे,” असे म्हणून आपल्याला उत्तेजन देते. प्रत्येक शर्यतीला अंतिम रेषा असते. तुम्ही अंतिम रेषा पार कराल, पण शर्यतीत कसे धावावे हे इब्रीकरांस पत्र आपल्याला सांगते.

स्वतःच्या बाबतीत धीर धरा

स्वतःच्या बाबतीत धीर धरणाऱ्या जीवनपद्धतीचा पाया तुम्ही तुमच्या जीवनात घालावा म्हणून मला तुम्हांला उत्तेजन देऊ द्या. जेव्हा तुमच्याकडून चुका होतात तेव्हा देवाकडून कृपा मिळवा आणि अंतिम रेषेकडे नेटाने धावा. स्वतःच्या अशक्तपणावर, दुर्बलतावर विजय मिळवण्याचा प्रयत्न करीत असताना स्वतःसंबंधी धीर धरा. अधीरतेमुळे

कधी, देवा, कधी?

निराशा येते, आणि निराशेमुळे आपल्यामध्ये भावनिक अस्वस्थता निर्माण होते. परिणामी आपण अधिकाधिक चुका करू लागतो.

दबावापेक्षा धीरामुळे लोकांची लवकर प्रगती होते. धीराच्या बाबतीत उदार व्हा. तुम्हांला स्वतःला आणि इतरांना तो मोफत द्या. त्याची फळे आनंददायक असतील हे तुमच्या लक्षात येईल. लूक. 8:15 सांगते, “...ते... धीराने फळ देत जातात.”

9

माझे स्वप्न प्रत्यक्षात कधी येईल?

तुमच्या स्वप्नावर सध्या प्रक्रिया चालू आहे! ते शोगडीवर शिजत आहे. प्रत्येक दिवसातून जास्तीत जास्त मिळवण्याचा प्रयत्न करा, एवढेच मी तुम्हांला सांगू शकेन. तुम्ही तुमचे काम करा, पण देवाचे काम स्वतःच पार पाडण्याचा प्रयत्न करू नका.

देवाची वेळ ही परिपूर्ण वेळ आहे. ही वेळ कधी आहे हे फक्त त्यालाच ठाऊक आहे. त्याच्यावर भरवसा ठेवून त्याचा आदर करा आणि परिपूर्तीच्या मार्गावर प्रवास करित असताना त्या प्रवासाचा आनंद घ्या!

परिपूर्ती कधी होईल हे कोणीही सांगू शकणार नाही, पण योग्य समयी ती होईल याची खातरी बाळगा.

विश्वास ठेवा आणि देवाच्या विसाव्यात प्रवेश करा!

नवीन जीवनाचा अनुभव घेणे

येशू ख्रिस्ताला जर तुम्ही तुमचा तारणारा आणि प्रभू होण्याचे आमंत्रण कधी दिले नसेल, तर आता तुम्ही त्याला आमंत्रण द्या. पुढील प्रार्थना जर तुम्ही प्रामाणिकपणे केली, तुम्हांला ख्रिस्तामधील नवीन जीवनाचा अनुभव येईल.

देवपित्या, येशू ख्रिस्त तुझा पुत्र आहे, तो जगाचा तारक आहे असा मी विश्वास धरतो/धरते. तो माझ्यासाठी वधस्तंभावर मरण पावला, त्याने माझी सर्व पापे स्वतःवर घेतली असा मी विश्वास धरतो/धरते. माझ्या जागी तो नरकात गेला आणि मरणावर व कबरेवर विजयी झाला. तो मरणातून विजयी झाला असून आता तो पित्याच्या उजवीकडे बसला आहे असा मी विश्वास धरतो/धरते. येशू मला तुझी गरज आहे. माझ्या पापांची क्षमा कर, माझे तारण कर, माझ्या अंतःकरणात राहायला ये. मला नवीन जन्म हवा आहे.

आता येशू तुमच्या अंतःकरणात राहत आहे असा विश्वास धरा. तुमच्या पापांची क्षमा झाली असून त्याने तुम्हांला नीतिमान केले आहे. आणि येशू परत येईल तेव्हा तुम्ही त्याच्याबरोबर स्वर्गात जाल.

कधी, देवा, कधी?

देवाच्या वचनाचे शिक्षण देणाऱ्या चांगल्या मंडळीचा शोध घ्या आणि ख्रिस्तामध्ये वाढण्यास सुरुवात करा. देवाच्या वचनाचे ज्ञान झाल्याशिवाय तुमच्या जीवनात काहीही बदलणार नाही.

प्रियांनो,

योहान. 8:31,32 म्हणते, “तुम्ही माझ्या वचनात राहिला तर खरोखर माझे शिष्य आहा; तुम्हांला सत्य समजेल व सत्य तुम्हांस बंधमुक्त करील.”

तुम्ही देवाचे वचन मिळवा, ते तुमच्या अंतःकरणात खोलवर रुजवा आणि 2 करिंथ. 3:18 नुसार जेव्हा तुम्ही वचनाचा अभ्यास कराल, तेव्हा तुम्ही येशू ख्रिस्ताच्या प्रतिमेप्रमाणे व्हाल, असा बोध मी तुम्हांला करते.

प्रेमाने पुरे करणारी,

जॉयस

तारणाची प्रार्थना

देव तुमच्यावर प्रीती करतो आणि त्याला तुमच्यासोबत वैयक्तिक नातेसंबंध हवे आहेत. तुम्ही जर येशू ख्रिस्ताला आपला वैयक्तिक तारणारा म्हणून स्वीकारले नसेल, तर आताच तुम्ही त्याचा स्वीकार करू शकता. त्याच्यासाठी तुमचे अंतःकरण उघडा आणि ही प्रार्थना म्हणा...

“पित्या, मी तुझ्याविरुद्ध पाप केले आहे याची मला जाणीव आहे. कृपा करून मला क्षमा करा. मला शुद्ध कर. तुझा पुत्र येशू ह्याच्यावर विश्वास ठेवण्याचे वचन मी देतो. तो माझ्यासाठी मरण पावला - तो वधस्तंभावर मरण पावला तेव्हा त्याने माझे पाप स्वतःवर घेतले असा माझा विश्वास आहे. तो मेलेल्यांतून उठला असा माझा विश्वास आहे. आता ह्या क्षणी मी माझे जीवन येशूला समर्पण करतो.

पित्या, पापक्षमेची आणि सार्वकालिक जीवनाची देणगी तू मला दिलीस म्हणून मी तुझा/तुझी आभारी आहे. तुझ्यासाठी जगण्यासाठी कृपा करून मला मदत कर. येशूच्या नावात, आमेन.”

तुम्ही मनापासून ही प्रार्थना केली म्हणून देवाने तुमचा स्वीकार केला आहे, तुम्हांला शुद्ध केले आहे, आणि आध्यात्मिक मरणाच्या बंधनातून

कधी, देवा, कधी?

तुम्हांला मुक्त केले आहे. पुढील शास्त्रभाग वाचून त्यावर मनन करण्यासाठी वेळ काढा आणि तुमच्या नवीन जीवनात तुम्ही देवाबरोबर वाटचाल करत असताना त्याने तुमच्याशी बोलावे म्हणून त्याला विनंती करा.

- योहान. 3:16
- 1 करिंथ. 15:3-4
- इफिस. 1:4
- इफिस. 2:8-9
- 1 योहान. 1:9
- 1 योहान. 4:14-15
- 1 योहान. 5:1
- 1 योहान. 5:12-13

ख्रिस्तासोबतच्या नातेसंबंधात तुमची वाढ होण्यासाठी तुम्हांला उत्तेजन मिळावे म्हणून पवित्र शास्त्रावर विश्वास ठेवणाऱ्या चांगली मंडळी (चर्च) तुम्हांला मिळावी म्हणून प्रार्थना करा. देव नेहमी तुमच्यासोबत असेल. तो रोज तुम्हांला मार्गदर्शन करील आणि तुमच्यासाठी त्याच्याकडे असलेले विपुल जीवन कसे जगावे हे तो तुम्हांला दाखवील!

लेखिकेविषयी

जॉयस मेयर ह्या पवित्र शास्त्राचे व्यवहारोपयगी शिक्षण देणाऱ्या जगप्रसिद्ध शिक्षिका आहेत. एंजाइंग एव्हरी डे लाईफ हा त्यांचा टीव्ही आणि रेडिओ कार्यक्रम जगभरातील शेकडो टीव्ही नेटवर्क्सवरून आणि रेडिओ केंद्रांवरून प्रक्षेपित केला जातो.

जॉयस ह्यांनी शंभरपेक्षा अधिक प्रेरणादायक पुस्तके लिहिली आहेत. त्यांच्या लोकप्रिय आणि प्रचंड मागणी असलेल्या पुस्तकांमध्ये *गॉड इज नॉट मॅड अट यू; मेकिंग गुड हॅबिट्स, ब्रेकिंग बॅड हॅबिट्स; डु युअरसेल्फ अ फेवर... फरगिव्ह; लिव्हिंग बियाँन्ड युअर फिलींग्ज; पॉवर थॉट्स; बॅटलफील्ड ऑफ द माइंड; लूक ग्रेट, फील ग्रेट; द कॉन्फिडन्ट वुमन; आय डेअर यु; अँड नेव्हर गिव्ह अप!* ह्या पुस्तकांचा समावेश आहे.

जॉयस वर्षभर विपुल प्रवास करून जगभरातील अधिवेशनांमध्ये हजारो लोकांसमोर संदेश देत असते.

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries

P.O. Box 655,

Fenton, Missouri 63026

or call: (636) 349-0303

or log on to: www.joycemeyer.org

Go to tv.joycemeyer.org

to watch Joyce's messages in a variety of languages

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries

Plot No. 512/B, Road No. 30,

Jubilee Hills, Hyderabad - 500 033

or call: 2300 6777

or log on to: www.jmmindia.org